

Sygn. akt *XVIII K 259/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Paweł du Château

Ławnicy: Janina Frycz

Krzysztof Żaczyński

Protokolanci: prot. sądowy Katarzyna Wysocka, prot. sądowy Maciej Otrocki.

Przy udziale Prokuratora: Emilii Piasty

przy udziale oskarżyciela posiłkowego A. A.

po rozpoznaniu w dniach: 20 grudnia 2017 roku, 29 grudnia 2017, 24 maja 2018 roku

sprawy

1. M. P.

urodzonego (...) w W., syna A. i M. zd. S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 maja 2017 r. w W. przy ul. (...) i ul. (...) na wysokości przystanku (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. D. oraz M. S. (1) używając wobec pokrzywdzonej A. A. podobnie niebezpiecznego narzędzia do noża w postaci zestawu wielonarzędziowego typu (...) m.in. ze scyzorykiem poprzez uderzanie jej nim po głowie oraz używanie przemocy poprzez zadawanie pokrzywdzonej ciosów po całym ciele dokonali zaboru w celu przywłaszczenia następujących rzeczy: damskiej torebki o wartości 125 zł, z zawartością telefonu marki N. o wartości 100 zł wraz z słuchawkami i kablem, okularów wraz z etui o wartości 350 zł, portfela o wartości 50 zł wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, karty bankomatowej (...) S.A, karty usług medycznych, karty ubezpieczeniowej, kart подарunkowych, pieniędzy w kwocie 136 zł, parasolki o wartości 50 zł, kluczy do mieszkania wraz z etui, medalionu i zawieszki o wartości 20 zł, różańca, identyfikatora służbowego i karty miejskiej i portfeliaka o wartości 10 zł wraz z bilonem w ilości 5 zł, kosmetyki o wartości 50 zł, o łącznej wartości 896 zł na szkodę A. A., czym spowodowali u pokrzywdzonej naruszenie -czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni w postaci otwartej rany powieki i okolicy oczodołowej, rany piątego palca lewej dłoni oraz lewego kolana, **tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k.**

2. M. D.

urodzonej (...) w W., córki J. i A. zd. B.

oskarżonej o to, że:

w dniu 21 maja 2017 r. w W. przy ul. (...) i ul. (...) na wysokości przystanku (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. oraz M. S. (1) używając wobec pokrzywdzonej A. A. podobnie niebezpiecznego narzędzia do noża w postaci zestawu wielonarzędziowego typu (...) m.in. ze scyzorykiem poprzez uderzanie jej nim po głowie oraz używanie przemocy

poprzez zadawanie pokrzywdzonej ciosów po całym ciele dokonali zaboru w celu przywłaszczenia następujących rzeczy: damskiej torebki o wartości 125 zł, z zawartością telefonu marki N. o wartości 100 zł wraz z słuchawkami i kablem, okularów wraz z etui o wartości 350 zł, portfela o wartości 50 zł wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, karty bankomatowej (...) S.A, karty usług medycznych, karty ubezpieczeniowej, kart podarunkowych, pieniędzy w kwocie 136 zł, parasolki o wartości 50 zł, kluczy do mieszkania wraz z etui, medalionu i zawieszki o wartości 20 zł, różańca, identyfikatora służbowego i karty miejskiej i portfeli o wartości 10 zł wraz z bilonem w ilości 5 zł, kosmetyki o wartości 50 zł, o łącznej wartości 896 zł na szkodę A. A., czym spowodowali u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni w postaci otwartej rany powieki i okolicy oczodołowej, rany piątego palca lewej dłoni oraz lewego kolana, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z at. 157 § 2 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k.

3. M. S. (1)

urodzonego (...) w W., syna M. i T. zd. F.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 maja 2017 r. w W. przy ul. (...) i ul. (...) na wysokości przystanku (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. D. oraz M. P. używając wobec pokrzywdzonej A. A. podobnie niebezpiecznego narzędzia do noża w postaci zestawu wielonarzędziowego typu (...) m.in. ze scyzorykiem poprzez uderzanie jej nim po głowie oraz używanie przemocy poprzez zadawanie pokrzywdzonej ciosów po całym ciele dokonali zaboru w celu przywłaszczenia następujących rzeczy: damskiej torebki o wartości 125 zł, z zawartością telefonu marki N. o wartości 100 zł wraz z słuchawkami i kablem, okularów wraz z etui o wartości 350 zł, portfela o wartości 50 zł wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, karty bankomatowej (...) S.A, karty usług medycznych, karty ubezpieczeniowej, kart podarunkowych, pieniędzy w kwocie 136 zł, parasolki o wartości 50 zł, kluczy do mieszkania wraz z etui, medalionu i zawieszki o wartości 20 zł, różańca, identyfikatora służbowego i karty miejskiej i portfeli o wartości 10 zł wraz z bilonem w ilości 5 zł, kosmetyki o wartości 50 zł, o łącznej wartości 896 zł na szkodę A. A., czym spowodowali u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni w postaci otwartej rany powieki i okolicy oczodołowej, rany piątego palca lewej dłoni oraz lewego kolana, tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb z at. 157 § 2 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

I. oskarżonych M. P., M. D. i M. S. (1), w ramach zarzuconych im czynów, uznaje się za winnych tego, że w dniu 21 maja 2017 r. w W. przy ul. (...) i ul. (...) na wysokości przystanku (...) działając wspólnie i w porozumieniu, używając wobec pokrzywdzonej A. A. przemocy poprzez uderzanie jej po głowie przedmiotem w postaci zestawu wielonarzędziowego typu (...) oraz poprzez zadawanie pokrzywdzonej ciosów rękami i kopnięć po całym ciele dokonali zaboru w celu przywłaszczenia następujących rzeczy: damskiej torebki o wartości 125 zł, z zawartością telefonu marki N. o wartości 100 zł wraz z słuchawkami i kablem, okularów wraz z etui o wartości 350 zł, portfela o wartości 50 zł wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, karty bankomatowej (...) S.A, karty usług medycznych, karty ubezpieczeniowej, kart podarunkowych, pieniędzy w kwocie 136 zł, parasolki o wartości 50 zł, kluczy do mieszkania wraz z etui, medalionu i zawieszki o wartości 20 zł, różańca, identyfikatora służbowego i karty miejskiej i portfeli o wartości 10 zł wraz z bilonem w ilości 5 zł, kosmetyki o wartości 50 zł, o łącznej wartości 896 zł na szkodę A. A., czym spowodowali u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni w postaci otwartej rany powieki i okolicy oczodołowej, rany piątego palca lewej dłoni oraz lewego kolana, i czyn ten kwalifikuje z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, za podstawę wymiaru kary przyjmując art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk skazuje:

- **M. P.** na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
- **M. D.** na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
- **M. S. (1)** na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. na podst. art. 63§1 kk na poczet orzeczonej względem oskarżonego M. P. kary pozbawienia wolności zalicza okres jej tymczasowego aresztowania od dnia 22 maja 2017r. do dnia 29 grudnia 2017r;

III. na podst. art. 63§1 kk na poczet orzeczonej względem oskarżonej M. D. kary pozbawienia wolności zalicza okres jej tymczasowego aresztowania od dnia 21 maja 2017r. do dnia 29 grudnia 2017r;

IV. na podst. art. 63§1 kk na poczet orzeczonej względem oskarżonego M. S. (1) kary pozbawienia wolności zalicza okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 21 maja 2017r. do dnia 29 grudnia 2017r;

V. na podst. art. 44§2 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego wyszczególnionego w wykazie DRZ nr I/255/17/P (k.184 akt sprawy) pod poz. I. w postaci narzędzia wielofunkcyjnego typu „(...)”;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz A. K. D. kwotę 1200 zł. powiększoną o stawkę podatku VAT, z tytułu wykonanej z urzędu obrony oskarżonego M. P.;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. W. T. kwotę 1200 zł. powiększoną o stawkę podatku VAT, z tytułu wykonanej z urzędu obrony oskarżonej M. D.;

VIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz A. Ł. W. kwotę 1200 zł. powiększoną o stawkę podatku VAT, z tytułu wykonanej z urzędu obrony oskarżonego M. S. (1);

IX. na podst. art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, z których wyłożone wydatki przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XVIII K 259/17

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. (1), M. D. oraz M. P. w dniu 21 maja 2017 roku spędzili prawie cały dzień w swoim towarzystwie, pierwotnie spotkali się na ul. (...) w W. przy sklepie nocnym około godziny 7:30, następnie w domu M. S. (1) zjedli frytki i wypili herbatę, a następnie udali się do osiedlowego sklepu po piwo i od około godziny 10:00 rano spożywali wspólnie alkohol w plenerze (...) osiedli. Każdy z towarzyszy wypił około 2 piw na ławce przy placu zabaw, kolejno M. S. (1) oddalił się nie mówiąc pozostałym, gdzie idzie. Kolejno M. D. oraz M. P. udali się w okolice domu M. P.. M. D. czekała przed klatką, aż jej towarzyszysz wejdzie na górę do mieszkania i wróci z pieniędzmi. Następnie oboje poszli do sklepu i kupili piwo. Wypili je pod blokiem M. S. (1) w oczekiwaniu na jego powrót. M. S. (1) wrócił około godziny 15:00, po tym jak spożywał wódkę z innym kolegą, wypijając ponad 100 gram wódki. Następnie we troje spożywali piwo za blokiem M. S. (1). Po godzinie 17:00 towarzystwo rozeszło się do domów. Około godziny 18:00 M. D. była już w domu, i tam przebywała do godziny 20:00 pakując swoje rzeczy i rozmawiając z mężem, od którego dostała 10zł, następnie wyszła z domu z mężem i córką, którzy odprowadzili ją na przystanek autobusowy na ul. (...) i ul. (...). Następnie po godzinie 20:00 M. D. skierowała się na umówione spotkanie na parkingu przy C.. Kolejno powtórnie spotkała się z M. S. (1) oraz M. P., aby kontynuować spożywanie alkoholu w postaci piwa oraz przejechać się autobusem po mieście. Po godzinie 22:00 udali się autobusem linii nr (...) w kierunku Ż.. Następnie wysiedli z autobusu przy ul. (...), przeszli na drugą stronę, doszli do parku-siłowni, zaczęli się cofać w kierunku domu, przeszli na drugą stronę ulicy i skierowali się w stronę przystanku autobusowego w kierunku (...) 02, gdzie zrodziły się myśli, zdobycia pieniędzy na dalsze spożywanie alkoholu. W toku konwersacji znajomych wynikł pomysł, aby kogoś „rąbnąć”. Samą kradzież wymyśliła M. D., która, wyprowadzając się z mieszkania męża liczyła na większą sumę pieniędzy od niego, otrzymując jedynie 10 zł, co skłoniło ją do jak najszybszego zdobycia środków na życie. Każdy z trójki towarzystwa wypił tego dnia około 5-8 piw, za które zapłacili M. D. wraz z M. P..

W momencie, gdy trójka znajomych była blisko przystanku autobusowego linii (...)z podjeżdżającego autobusu wysiadła kobieta, która znajdowała się w odległości około 20-30 m od grupy znajomych. A. A. wracała z koncertu

z centrum W. około godziny 23:00. Wysiadła z autobusu numer (...), na przystanku przy ul. (...). Kobieta poszła w kierunku domu i wybrała drogę na skróty przecinając trawnik, w nieświadomości, że grupa młodych znajomych spostrzegła okazję rabunku. Gdy A. A. przeszła przez część parkingową poczuła szarpnięcie z tyłu za pasek od torebki. Osobą szarpiącą był M. S. (1), który dynamicznie podbiegł do kobiety i krzychał „oddaj torebkę”, głos nadchodził z prawej strony pokrzywdzonej, z tyłu, po skosie. W reakcji obronnej kobieta chwyciła mocniej torebkę i trzymała ją z całych sił, w konsekwencji, czego M. S. (1) uderzył ją w tył głowy metalowym narzędziem w środek głowy bardziej z prawej strony. Następnie w stronę A. A. posypał się grad uderzeń, z wielu kierunków, w szczególności po głowie, a także po twarzy, po całym ciele. W stronę kobiety zbliżył się towarzysz M. M. (3) P., który podszedł do bitej A. A. i kopnął ją w taki sposób, że upadła na trawnik jednocześnie opierając się na kolanach. W tym momencie M. S. (1) odezwał się do M. P., komunikując chaotycznie słowa, których treść była znaczeniowo podobna do tego, że nie daje sobie rady z wyrwaniem torebki. W dalszym ciągu A. A. była bita rękami i metalowym narzędziem typu „(...)”, dodatkowo zaczęto ją kopać. A. A. cały czas pozostawała w pozycji klęczącej jednocześnie silnie trzymając swoją torebkę, nie wypuszczając jej z dłoni mimo wciąż narastającej agresji ze strony napastników. Następnie do bitej A. A. z lewej strony podeszła M. D., nic nie mówiąc do pozostałych towarzyszy zaczęła ciągać A. A. za włosy, wyrывая je. W trakcie całego zdarzenia A. A. chaotycznie krzyczała, płakała i wołała o pomoc, podczas gdy M. S. (1), M. P. oraz M. D., bili, kopali, uderzali ją z furią i wściekłością, dopóki A. A. nie oddała im torebki. Zdarzenie było w bliskiej odległości do krzewów, na których policja w trakcie oględzin terenu znalazła ślady krwi należące do pokrzywdzonej A. A.. W konsekwencji wyczerpania organizmu i braku dalszych sił do obrony przed napastnikami, A. A. wypuściła z rąk torebkę, którą zabrał M. S. (1). Następnie grupa sprawców oddaliła się od klęczącej A. A. wraz z jej torebką. Po krótkiej wymianie słów M. S. (1) oraz M. D. udali się w stronę przystanku autobusowego przy ul. (...), a M. P. udał się w przeciwną stronę w kierunku przystanku autobusowego, z którego miał zamiar pojechać do domu. Gdy grupa napastników oddaliła się A. A. wstając poczuła pod ręką metalowy przedmiot i oparła się palcem o to narzędzie, miała problemy, aby wstać, była obolała i wyczerpana. W końcu podniosła się i ruszyła w kierunku swojego domu. Po przejściu kilkudziesięciu metrów odwróciła się i spostrzegła grupkę 3 osób. A. A. nie widziała ich twarzy, widziała tylko kontury, mimo to napastnicy byli widoczni w obszarze gdzie jest ciemno. Narzędzie „(...)” pozostało na ścieżce, które kolejno w trakcie penetracji terenu znalazła policja, która także zabezpieczyła ślady krwi na pobliskich krzewach. Gdy A. A. doszła do domu otworzyła drzwi kodem domofonu, gdyż nie posiadała kluczy, które zostały w zrabowanej torebce. Drzwi do mieszkania otworzyła jej siostra. Następnie siostra pokrzywdzonej zadzwoniła na nr 112, a później na pogotowie, kolejno na policję.

Wołania A. A. o pomoc usłyszało dwóch mężczyzn Ł. Ś. oraz J. T. (1). Ze względu na nieustający krzyk obaj mężczyźni uznali, że w okolicy dzieje się coś niedobrego i z osobnych lokalizacji udali się w kierunku, z którego dobiegał krzyk, w stronę ul. (...), najkrótszą drogą do miejsca, z którego dobiegały wołania o pomoc. W chwili, gdy Ł. Ś. doszedł do furtki podbiegł do niego J. T. (1) i zapytał się go czy ma telefon, „bo tam dzieje się coś niedobrego i należy interweniować”. Ł. Ś. nie miał przy sobie telefonu, ale z racji, że dzieje się coś niedobrego zaczął biec z całej siły w tamtym kierunku i dobiegł mniej więcej do końcówki parkingu, który znajduje się na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...). Po krótkiej chwili dobiegł wraz z nim J. T. (1). Ł. Ś. spostrzegł kępę krzaków, którą miał po lewej stronie, w pewnym momencie zauważył, że zza tej kępy krzaków wybiegają dwie osoby, kobieta - M. D. i mężczyzna - M. S. (1). Ł. Ś. ujrzał biegnącego z damską torebką M. S. (1), co wzbudziło w nim uzasadnione podejrzenia w połączeniu z krzykiem dochodzącym z pobliskiego trawnika, a następnie sam krzyknął stanowczym głosem do mężczyzny „na ziemię, kładź się, ręce za siebie!”. Mężczyzna wykonał to polecenie i cały czas leżał na ziemi do momentu, do kiedy przyjechała policja. Po oddaniu M. S. (1) i M. D. w ręce policji przystąpiono do czynności. W wyniku zatrzymania M. S. (1) został przebadany alkomatem, z którego pomiaru ustalono, że miał zawartość alk. 1,22 mg/l o godzinie 23:46 oraz 1,16 mg/l o godzinie 23:48 w dniu zdarzenia oraz M. D. została przebadana alkomatem, z którego pomiaru wynikło, że miała zawartość alk. 0,78 mg/l o godzinie 23:52 oraz 0,87 mg/l o godzinie 23:55 w dniu zdarzenia.

Zgodnie z dokumentacją medyczną podczas badania w Szpitalnym Oddziale ratunkowym w dniu 21-22.05.2017 roku stwierdzono, że A. A. doznała podczas napadu z użyciem metalowego narzędzia urazu prawego łuku brwiowego oraz prawej kości jarzmowej. Doznała również urazu 5-go palca lewej dłoni oraz lewego kolana. W okolicy jarzmowej doznała głębokiej rany tłuczonej z obrzękiem prawego policzka i odrętwieniem twarzy, obrzęk z podbiegnięciem krwawym około prawego łuku brwiowego oraz prawej okolicy okołoczołowej, obrzęk i bolesność palca 5-go lewej

dłoni, obrzęk i bolesność lewej ręki (k. 3, t. 1). Powyższe obrażenia wywołały u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni w postaci otwartej rany powieki i okolicy oczodołowej, rany piątego palca lewej dłoni oraz lewego kolana.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia sprawcy dokonali na szkodę A. A. zaboru w celu przywłaszczenia następujących rzeczy: damskiej torebki o wartości 125 zł, z zawartością telefonu marki N. o wartości 100 zł wraz z słuchawkami i kablem, okularów wraz z etui o wartości 350 zł, portfela o wartości 50 zł wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego, karty bankomatowej (...) S.A, karty usług medycznych, karty ubezpieczeniowej, kart podarunkowych, pieniędzy w kwocie 136 zł, parasolki o wartości 50 zł, kluczy do mieszkania wraz z etui, medalionu i zawieszki o wartości 20 zł, różańca, identyfikatora służbowego i karty miejskiej i portfeli o wartości 10 zł wraz z bilonem w ilości 5 zł, kosmetyki o wartości 50 zł, o łącznej wartości 896 zł.

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonego M. S. (1) (k. 136-140, tom I.; k. 164-165, tom I.; k. 399-400, tom II; k. 716-716v, tom IV), częściowo wyjaśnień oskarżonego M. P. (k. 149-155, tom I.; 177-178, tom I.; k. 409-412, tom II; k. 715-715v, tom IV.), częściowo wyjaśnień oskarżonej M. D. (k. 116-122, tom I. k.; 170-172, tom I.; k. 391-392, tom II; k. 715v-716, tom IV.) Zeznań świadków: A. A. (k. 36-37, t. I., k. 108-109, t. I., k. 717-718, t. IV.), Ł. Ś. (k. 50-51, t. I., k. 752-755, t. IV), J. T. (1) (k. 49-51, t. I, k. 142-144, t. I., k. 755-757, t. IV), P. C. (k. 62-63, t. I., k. 759, t. IV),

B. M. (k. 56-57, t. I., k. 758, t. IV), E. Z. (k. 53-54, t. I., k. 757-758, t. IV), Ł. N. (k. 59-60, t. I., k. 891-892, t. V.) , A. D. (1) (k. 892-894, t. V.) oraz w oparciu o dowody natury materialnej takie jak:

k. 3-5 – protokół zatrzymania M. S. (1) wraz z pouczeniem osoby zatrzymanej

k. 6-6v – protokół przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym M. S. (1)

k. 7-8 – protokół przeszukania M. S. (1)

k. 9-11 – protokół zatrzymania osoby wraz z pouczeniem osoby zatrzymanej M. D.

k. 12-12v - protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym M. D.

k. 13-14 - protokół przeszukania M. D.

k. 15-32 – protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną oraz metryczkami

k. 38, 256, 281-284 – dokumentacja medyczna

k. 39 - pokwitowanie

k. 40-48 - protokół oględzin pokrzywdzonej A. A. wraz z dokumentacją fotograficzną oraz metryczkami

k. 67 - stwierdzenie tożsamości M. D.

k. 68-80 - protokół oględzin M. D. wraz z dokumentacją fotograficzną oraz metryczkami

k. 81-83 – protokół zatrzymania rzeczy

k. 84-92 – protokół oględzin M. D. wraz z dokumentacją fotograficzną oraz metryczkami

k. 93-95, 96-98, 127-129 - protokół przeszukania wraz z nakazem

k. 99-101, 124-125 - protokół zatrzymania osoby M. P.

k. 104-106 - protokół oględzin M. S. (1) wraz z dokumentacją fotograficzną

k. 130-132 – protokół przeszukania osoby M. P.

k. 184-185, 843-844 – wykaz drz

k. 186-187, 845-846 – postanowienie w przedmiocie drz

k. 215-217 – opinia z zakresu kryminalistycznych badań śladów daktyloskopijnych

k. 229-230 – opinia biegłych psychiatrów dot. M. P.

k. 257-259 - opinia biegłych psychiatrów dot. M. D.

k. 261-270 – ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań genetycznych

k. 288-290 - opinia biegłych psychiatrów dot. M. S. (1)

k. 300-305 – opinia z zakresu medycyny sądowej

k. 344, 345, 346-348, 633-634, 635, 737 – karty karne

k. 381-382, 383-384, 424-442, 435-436 – wywiad środowiskowy

k. 538 – koperta zawierająca ślady kryminalistyczne

Ocena wyjaśnień M. P.:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. P. ze względu na brak spójności jego wyjaśnień z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności w kwestii jego czynnego udziału w zdarzeniu, na co wskazują zeznania pokrzywdzonej A. A. oraz sprzeczności z wyjaśnieniami M. D..

Oskarżony twierdzi, że nie było go na miejscu zdarzenia, gdyż 15 min przed jego zejściem pokłócił się z współoskarżoną M. D., z którą był w bliskiej relacji i udał się na przystanek, z którego miał zamiar pojechać do domu, a gdy wrócił pogodzić się z M. D. obok niej stali świadkowie tj. Ł. Ś. oraz J. T. (1), którzy dokonali jej zatrzymania. Ponadto jak wyjaśnił oskarżony, nie stał on obok M. D. w momencie, gdy M. S. (1) podbiegł do pokrzywdzonej i uderzył ją w głowę narzędziem, co jak należy podkreślić, stoi w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonej M. D., która wskazuje, że stała wraz z M. P. w momencie, w którym oskarżony M. S. (1) podbiegł do pokrzywdzonej.

W kwestii sprzeczności wyjaśnień oskarżonego M. P. z zeznaniami pokrzywdzonej należy zauważyć, że pokrzywdzona A. A. zeznała, że w czasie, gdy była bita przez pierwszego mężczyznę, dobiegł do niego drugi mężczyzna, który kopnął ją od tyłu w zgięcie kolana, a pomiędzy mężczyznami wywiązała się krótka wymiana zdań. Ponadto, gdy napastnicy wyrwali jej torebkę po odwróceniu się widziała sylwetki trzech osób oddalających się od niej po zabraniu jej torebki, co wskazuje, że wraz z dwójką oskarżonych była jeszcze jedna osoba, a ich towarzyszem przez cały dzień był M. P..

Należy podkreślić, że oskarżony M. P. zmieniał treść składanych wyjaśnień, co świadczy o ich niespójności oraz niekonsekwencji. W szczególności na dowód owej niespójności początkowo oskarżony wyjaśniał, że w ogóle nie widział zdarzenia, następnie wyjaśnił, że widział jak do pokrzywdzonej podbiega M. S. (1) i moment, gdy pokrzywdzona upada.

Treść złożonych przez niego wyjaśnień, pozostających we wskazanej oczywistej sprzeczności z materiałem dowodowym obdarzonym przymiotem wiarygodności, zdaniem Sądu wskazuje, iż składając wyjaśnienia w niniejszej sprawie M. P. nie kierował się w żaden sposób obiektywnym przedstawianiem okoliczności sprawy, lecz swoiście rozumianą próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej.

k. 149-155, tom I.; 177-178, tom I.; k. 409-412, tom II; k. 715-715v, tom IV.

Ocena wyjaśnień M. D.

Sąd częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w szczególności w zakresie jej winy. Zgodnie z wyjaśnieniami M. D., mimo iż oskarżona nie przyznaje się do popełnionego czynu, wprost wynika, że brała czynny udział w zdarzeniu „Przez chwilę szarpałam się z tą kobietą”(k. 119, t. 1). Nadto wskazała, że w istocie była pomysłodawcą inkryminowanego zdarzenia: „Pomysłodawcą byłam ja, powód to brak pieniędzy, trzy to głupota i alkohol przede wszystkim”(k. 119, t. 1). Sąd nie dał wiary treści wyjaśnień oskarżonej w zakresie roli i udziału współoskarżonego M. P., który zgodnie z jej wyjaśnieniami był w okolicy przystanku, na którym skręcał papierosa i dopiero podczas przybycia policji podszedł na miejsce zdarzenia. Sąd także nie dał wiary wyjaśnieniom w kwestii, że oskarżona podeszła do pokrzywdzonej i nachyliła się nad nią i jak to podkreśliła w swych wyjaśnieniach oskarżona „nie wie w jakim celu” (k. 119, t. 1) została złapana za szyję, w konsekwencji czego została podrapana na szyi. Nadto należy pokreślić, że oskarżona została ujęta na gorącym uczynku, a treść jej wyjaśnień jest niespójna. Treść złożonych przez nią wyjaśnień, pozostających we wskazanej oczywistej sprzeczności z materiałem dowodowym obdarzonym przymiotem wiarygodności, zdaniem Sądu wskazuje, iż składając wyjaśnienia w niniejszej sprawie M. D. nie kierowała się w żaden sposób obiektywnym przedstawianiem okoliczności sprawy, lecz próbą uniknięcia odpowiedzialności oraz próbą pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej M. P., z którym pozostawała w bliskiej relacji.

k. 116-122, tom I. k.; 170-172, tom I.; k. 391-392, tom II; k. 715v-716, tom IV.

Ocena wyjaśnień M. S. (1)

Sąd częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w szczególności w odniesieniu do winy w zakresie stawianego mu zarzutu, do którego w swych wyjaśnieniach M. S. (1) się przyznał (k. 164, t. 1). Jednakże Sąd nie dał wiary treści wyjaśnień oskarżonego w zakresie działania współoskarżonych M. P. oraz M. D., którzy zdaniem oskarżonego stali 20-30m od pokrzywdzonej A. A. i nie brali czynnego udziału w zajściu, a jedynie obserwowali jak M. S. (1) podbiegł do pokrzywdzonej i uderzył ją narzędziem w głowę. Ponadto Sąd nie dał wiary, że uderzenie w głowę, jak to wyjaśnił oskarżony nastąpiło przy użyciu otwartej ręki, na co wskazują inne dowody, w szczególności opinia biegłego z zakresu nauk medycznych, nadto oskarżony sam potwierdza, że: „Nie będę tego forsował, co z tego wynika, że moje narzędzie zostało użyte. Akceptuję to”(k. k. 716 t. IV). Sąd również nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w kwestii tego, że czynu przestępczego dopuścił się sam, co stoi w sprzeczności z wyjaśnieniami M. D., z których wynika, że oskarżona podbiegła do pokrzywdzonej i szarpała się z nią, a więc jej działanie było bezpośrednio związane z przestępstwem, na co wskazują plamy krwi na jej kurtce (z jej materiałem genetycznym), a także jest przede wszystkim sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonej.

k. 136-140, tom I.; k. 164-165, tom I.; k. 399-400, tom II; k. 716-716v, tom IV.

Ocena zeznań pokrzywdzonej A. A..

Kluczowe dla prawidłowych ustaleń w przedmiotowej sprawie są, w ocenie Sądu, zeznania pokrzywdzonej A. A., której zeznaniom Sąd dał pełną wiarę w kwestii przebiegu czynu zabronionego, zaboru torebki oraz jej zawartości.

Jak zeznała pokrzywdzona w dniu 21.05.2017 roku wracała ona wieczorem z koncertu z centrum W., kierując się z placu (...)do domu i podróżując w tym celu od około godziny 22:45 do 23:00, wysiadając z autobusu numer (...), na przystanku przy ul. (...) i ul. (...). A. A. była sama i wybrała drogę skrótem przez trawnik w kierunku domu. Gdy A. A. oddaliła się od przystanku poczuła szarpnięcie z tyłu za pasek od torebki, jednocześnie usłyszała męski głos mówiący „oddaj torebkę”. Pokrzywdzona zeznała, iż przycisnęła torebkę mocniej do siebie i w tym momencie została uderzona w głowę metalowym narzędziem. Gdy A. A. starała się bronić ze strony napastnika posypał się grad uderzeń, po głowie, po twarzy, po całym ciele. Następnie drugi napastnik podszedł do A. A. i kopnął ją tak, że upadła tj. przysiadła klęcząc. W dalszym ciągu A. A. była bita pięściami, bita metalowym narzędziem i kopana, jednocześnie mimo narastającej agresji wciąż trzymała torebkę, nie wypuszczając jej z rąk. Kolejno podeszła jeszcze jedna osoba, która zaczęła ciągnąć pokrzywdzoną za włosy i wyrywać je. A. A. cały czas krzyczała i wołała o pomoc, podczas gdy napastnicy z furją,

wściekłością, bili ją dopóki nie oddała im torebki. Po odebraniu torebki z rąk A. A. napastnicy oddalili się. Świadek podniosła się i ruszyła w kierunku domu. Po przejściu kilkudziesięciu metrów odwróciła się w stronę napastników i widziała grupkę 3 osób trzymających moją torebkę, mimo nocy byli dobrze oświetleni. Gdy A. A. doszła do domu otworzyła drzwi kodem domofonu. A. A. poprosiła siostrę by zadzwoniła na policję. Siostra zadzwoniła na nr 112, kolejno zadzwoniła na pogotowie, a potem na policję. Jako pierwsi przyjechali policjanci, którzy powiedzieli, że mają torebkę i wszystkie zawarte w niej rzeczy. Następnie A. A. wsiadła do karetki pogotowia.

A. A. pamiętała, jaka była zawartość jej torebki i wymieniła znajdujące się w niej przedmioty: portfel, pęk kluczy, pieniądze, około 120 zł plus drobne, w sumie ok. 150 zł, karta do bankomatu, karta ubezpieczyciela. Oprócz tego w torebce miała telefon komórkowy, parasolkę, chusteczki do nosa i inne drobiazgi.

Sąd obdarzył atrybutem wiarygodności te zeznania w zakresie przebiegu napaści na pokrzywdzoną, w szczególności w aspekcie kolejności działania napastników oraz obrażeń, których doznała. W kwestii przebiegu zajścia Sąd dał wiarę, że pokrzywdzona została uderzona metalowym narzędziem w tył głowy, na co wskazują dowody materialne m. in. ujawnione na miejscu zdarzenia narzędzie „(...)”.

Ponadto Sąd dał wiarę, że pokrzywdzona była bita i kopana, na co wskazują obrażenia, jakich doznała, które są opisane w epikryzie (k. 38, t. I), w szczególności, że została kopnięta od tyłu w okolice kolana, co spowodowało przyjęcie przez pokrzywdzoną pozycji klęczącej, co jest spójne, w tym zakresie z wyjaśnieniami M. D. (k. 119, t. I) oraz wyjaśnieniami M. S. (2) (k. 138, t. I).

Sąd obdarzył wiarą zeznania pokrzywdzonej odnośnie jej relacji tego, iż A. A. została napadnięta przez 3 osoby, przez które kolejno była bita i kopana, a także po zaistniałym zdarzeniu w zakresie tego, że pokrzywdzona widziała grupkę 3 osób oddalających się od niej i trzymających jej torebkę, co w ocenie Sądu jest spójne z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd dał wiarę odnośnie zawartości materialnej torebki tj. przedmiotów znajdujących się w niej, gdyż odzwierciedlają jej zawartość zgodnie z przeprowadzonymi oględzinami. Sąd w tym względzie miał również na uwadze, że napastnicy byli w krótkotrwałym posiadaniu torebki i nie zdążyli opróżnić jej zawartości, zaś odnaleziona post factum torebka zawierała wewnątrz przedmioty wskazane przez pokrzywdzoną.

k. 36-37, t. I., k. 108-109, t. I., k. 717-718, t. IV.

Sąd ocenił zeznania świadków zdarzenia z dnia 21/05/2017 r., które w ocenie Sądu są spójne wzajemnie i w pełni korelują z ustalonym stanem faktycznym oraz dotyczą okresu następującego bezpośrednio po omawianym zajściu.

Ocena zeznań świadka Ł. Ś.

Ł. Ś. zeznał, że w dniu 21/05/2017 r. siedząc na ławce usłyszał z oddali kobiecy krzyk. Nie był w stanie rozpoznać, czy ktoś woła o pomoc, czy po prostu ktoś wraca z tzw. „imprezy” i głośno krzyczy. Ponieważ krzyk nie ustawał świadek stwierdził, że dzieje się tam coś niedobrego i udał się najkrótszą drogą w kierunku, z którego dobiegał ów krzyk, w stronę ul. (...). W momencie, gdy doszedł do furtki podbiegł do świadka J. T. (1), który zapytał go czy ma telefon, ponieważ „tam dzieje się coś niedobrego”. Świadek nie posiadał telefonu, ale natychmiast pobiegł we wskazanym kierunku i dobiegł mniej więcej do końcówki parkingu, który znajduje się na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...). Świadek zeznał, że zauważył, że z pobliskiej kępy krzaków wybiegają dwie osoby, kobieta i mężczyzna, mężczyzna miał przy sobie torebkę. Przedmiotowa torebka w ocenie świadka wyglądała na damską. Świadek połączył oba fakty, a mianowicie krzyki oraz to, że ktoś ucieka i krzyknął do biegnącego mężczyzny „na ziemię, kładź się, ręce za siebie!”. M. S. (1) wykonał to polecenie i leżał na ziemi do momentu, do kiedy przyjechała policja. Ł. Ś. odebrał przedmiotową torebkę i wspólnie ze świadkiem J. T. (1) wezwali policję przy użyciu telefonu komórkowego spotkanego wówczas przypadkowego przechodnia. W momencie, gdy świadkowie zatrzymali kobietę oraz mężczyznę i oczekiwali na przejazd policji podszedł do nich M. P., którego świadek wcześniej nie widział.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka Ł. Ś. w całości. Relacja świadka z zatrzymania M. S. (1) oraz M. D. w ocenie Sądu oddaje chronologię i rzeczywisty stan faktyczny. Zeznania świadka Ł. Ś. były w ocenie Sądu spójne, logiczne i konsekwentne. Świadek złożył zeznania w toku całego postępowania w zakresie kluczowych okoliczności zdarzenia dotyczących miejsca i czasu zaistnienia zdarzenia, a także osób uczestniczących w tym zdarzeniu. Ł. Ś. przybył w okolice miejsca zdarzenia tuż po jego zaistnieniu, zobaczył damską torebkę u mężczyzny wybiegającego z krzaków i zatrzymał go. Świadek nie widział pokrzywdzonej, ponieważ oddaliła się z miejsca zdarzenia. Ponadto Ł. Ś. nie widział na miejscu zdarzenia oskarżonego M. P., ponieważ oddalił się on w stronę przystanku. Zeznania świadka Ł. Ś. pokrywają się z zeznaniami osób zatrzymanych, a także policjantów, którzy przybyli na miejsca zdarzenia. W ocenie Sądu w sprawie względem osoby świadka Ł. Ś. nie ujawniły się żadne okoliczności, które dawałyby podstawę do odmówienia wiary jego zeznaniom, czy też choćby poddawały w wątpliwość obiektywizm jego relacji.

k. 50-51, t. I., k. 752-755, t. IV

Ocena zeznań świadka J. T. (1)

Świadek J. T. (1) zeznał, że w dniu 21.05.2017 r. wychodząc z autobusu na przystanku (...), około godziny 22-23, kierując się w stronę domu usłyszał damski krzyk, wzywający o pomoc i udał się w kierunku, z którego dobiegał krzyk. Gdy świadek podszedł bliżej krzaków, z których dochodził ten dźwięk, ujrzał dwie sylwetki ludzkie wyłaniające się z nich. Świadek rozglądał się szukając kogoś wokół, kto pomoże mu w interwencji, w szczególności zadzwoni na policję, ponieważ świadek nie miał przy sobie telefonu. J. T. zobaczył, że z klatki na ul. (...) wychodzi Ł. Ś., do którego podbiegł i spytał się czy ten ma telefon. Świadek Ł. Ś. odpowiedział negatywnie. Świadek J. T. (1) wraz z Ł. Ś. ustalili, że należy zareagować na pobliskie krzyki i pobiegli w kierunku opisanych krzaków, z których wybiegły dwie osoby M. S. (1) oraz M. D.. Ł. Ś. krzyknął, żeby się zatrzymali i położyli na ziemi, po czym ten mężczyzna położył się na ziemi, a kobieta mimo to stała i nie położyła się. Następnie J. T. (1) wspólnie ze świadkiem Ł. Ś. wezwali policję przy użyciu telefonu komórkowego spotkanego wówczas przechodnia. W momencie, gdy świadkowie zatrzymali kobietę oraz mężczyznę i oczekiwali na przejazd policji podszedł do nich M. P., którego świadek wcześniej nie widział oraz stwierdził, że nie miał pojęcia skąd przyszedł na miejsce zdarzenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. T. (1) w całości. Relacja świadka z zatrzymania M. S. (1) oraz M. D. w ocenie Sądu oddaje chronologię i rzeczywisty stan faktyczny. Zeznania świadka pozostają w ścisłej korealacji z zeznaniami świadka Ł. Ś., a także pokrywają się z zeznaniami osób zatrzymanych oraz policjantów, którzy przybyli na miejsca zdarzenia.

k. 49-51, t. I, k. 142-144, t. I., k. 755-757, t. IV

Ocena zeznań świadka B. M., P. C., E. Z.

Świadek B. M., P. C. oraz E. Z. w prawdzie w postępowaniu sadowym nie pamiętali szczegółów zdarzenia w przedmiotowej sprawie natomiast po odczytaniu na rozprawie ich zeznań potwierdzili ich treść. Sąd uprzednio złożone zeznania świadków uznał wiarygodnymi, jakkolwiek niewiele wnoszącymi do sprawy.

k. 56-57, t. I., k. 758, t. IV; k. 62-63, t. I., k. 759, t. IV; k. 53-54, t. I., k. 757-758, t. IV.

Ocena zeznań świadka Ł. N.

Świadek Ł. N. w postępowaniu sadowym pamiętał przebieg zdarzenia w sposób fragmentaryczny natomiast po odczytaniu na rozprawie jego uprzednio złożonych zeznań potwierdził ich treść. Zeznania świadka nie wniosły dodatkowych informacji w sprawie.

k. 59-60, t. I., k. 891-892, t. V.

Ocena zeznań świadka A. D. (1)

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadka A. D. (1) policjanta dokonującego zatrzymania. Świadek wiedział, czego dotyczy sprawa, zrelacjonował przebieg czynności następujących po faktycznym zatrzymaniu M. S. (1) oraz M. D. przez świadka Ł. Ś.. Świadek zeznał, że podczas policyjnej penetracji terenu chodził po obszarze parkingu, przyległego trawnika oraz miejsca wokół pobliskich krzaków. Policjant przy jednym z krzaków znalazł plamy krwi na ziemi, na trawie i na liściach tego krzewu. Ponadto świadek znalazł na trawie narzędzie wielofunkcyjne tzw. „(...)” oraz zeznał, że znalezione urządzenie było zamknięte. Świadek dokonał rozpytania pokrzywdzonej A. A., a także przeprowadził rozmowy z zatrzymanymi. Reasumując bezpośredni kontakt Sądu na rozprawie ze świadkiem utwierdził Sąd w przekonaniu, iż w swoich zeznaniach A. D. (1) kierował się wyłącznie obiektywnym przedstawianiem przebiegu zdarzenia.

k. 892-894, t. V.

OPINIE BIEGŁY PSYCHIATRÓW ODNOŚNIE OSKARZONYCH

W opinii sądowo-psychiatrycznej o stanie zdrowia oskarżonego M. P. wykluczono u badanego chorobę psychiczną w rozumieniu psychozy oraz niedorozwoju umysłowego, ani nie stwierdzono innych zakłóceń psychicznych. Zdaniem biegłych wszelkie stwierdzone u oskarżonego cechy osobowości, poziom intelektualny nie wpłynęły ograniczająco na jego poczytalność w odniesieniu do zarzuconego mu czynu, zaś w czasie jego popełnienia M. P., mimo iż znajdował się w stanie nietrzeźwości alkoholowej, to miała ona charakter nietrzeźwości zwykłej i powinien był on przewidzieć skutki takiego stanu na podstawie wiedzy ogólnej i doświadczeń własnych. W konkluzji nie zaleziono podstaw do kwestionowania poczytalności M. P. tempore criminis, tak w zakresie przesłanek z art. 31§ 1 kk, jak i art. 31§ 2 kk.

W opinii sądowo-psychiatrycznej o stanie zdrowia oskarżonej M. D. wykluczono u badanej chorobę psychiczną w rozumieniu psychozy oraz psychozy oraz niedorozwoju umysłowego, ani innych zakłóceń psychicznych. Zdaniem biegłych wszelkie stwierdzone u oskarżonej cechy osobowości, poziom intelektualny nie wpłynęły ograniczająco na jej poczytalność w odniesieniu do zarzuconego jej czynu, zaś w czasie jego popełnienia M. D., mimo iż znajdowała się w stanie nietrzeźwości alkoholowej, to miała ona charakter nietrzeźwości zwykłej i powinna była ona przewidzieć skutki takiego stanu na podstawie wiedzy ogólnej i doświadczeń własnych. W konkluzji nie zaleziono podstaw do kwestionowania poczytalności M. D. tempore criminis, tak w zakresie przesłanek z art. 31§ 1 kk, jak i art. 31§ 2 kk.

W opinii sądowo-psychiatrycznej o stanie zdrowia oskarżonego M. S. (1) wykluczono u badanego chorobę psychiczną w rozumieniu psychozy oraz niedorozwoju umysłowego, ani nie stwierdzono innych zakłóceń psychicznych. Natomiast biegli rozpoznali uzależnienie od alkoholu, które wcześniej nie było leczone. Zdaniem biegłych wszelkie stwierdzone u oskarżonego cechy osobowości, poziom intelektualny nie wpłynęły ograniczająco na jego poczytalność w odniesieniu do zarzuconego mu czynu, zaś w czasie jego popełnienia M. S. (1), mimo iż znajdował się w stanie nietrzeźwości alkoholowej, to miała ona charakter nietrzeźwości zwykłej i powinien był on przewidzieć skutki takiego stanu na podstawie wiedzy ogólnej i doświadczeń własnych. W konkluzji nie zaleziono podstaw do kwestionowania poczytalności M. S. (1) tempore criminis, tak w zakresie przesłanek z art. 31§ 1 kk, jak i art. 31§ 2 kk.

Powyższe opinie Sąd uznał za wnikliwe, fachowe, rzetelne odpowiadające na wszystkie pytania postawione w tezie dowodowej, ponadto wolne od nieścisłości i niekonsekwencji. Sąd w pełni podzielił wnioski wskazanych opinii.

Wszyscy oskarżeni w chwili popełnienia czynu byli bez jakichkolwiek wątpliwości poczytalni, ponieważ nie zdiagnozowano u nich choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych. Ponadto należy stwierdzić, że w czasie popełnienia czynu byli w stanie rozpoznać jego znaczenie oraz w pełni pokierować swoim postępowaniem.

k. 229-230, t. II – opinia biegłych psychiatrów dot. M. P.

k. 257-259, t. II - opinia biegłych psychiatrów dot. M. D.

k. 288-290, t. II - opinia biegłych psychiatrów dot. M. S. (1)

OPINIA BIEGŁEJ NAUK MEDYCZNYNCH

Sąd dał wiarę opinii biegłej dr. n. med. A. D. (2), ponieważ jest pełna, jasna, spójna wewnątrz i zewnątrz. Biegła potwierdziła, że zaopatrzona chirurgicznie rana tłuczona w okolicy oczodołowo-jarzmowej prawej powstała pod względem działania narzędzia, tępego, twardego, najprawdopodobniej krawędzistego, co odpowiada znalezionemu na miejscu zdarzenia narzędziu „(...)”, zabezpieczonemu w niniejszej sprawie. Biegła wykluczyła także, że rana tego typu powstała od uderzenia otwartą ręką jak wyjaśniał oskarżony M. S. (1). Sad także zgodził się z twierdzeniem biegłej, że obrażenia, których doznała A. A., przy niepowikłanym przebiegu powodują naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej siedmiu dni.

k. 300-305, t. II – opinia z zakresu medycyny sądowej.

OGLEDZINY KURTKI M. D.

Zatrzymana M. D. zgodnie z protokołem oględzin miała zabrudzenia w kolorze brązowym w okolicach rękawów kurtki, jej prawej kieszeni, kaptura oraz miała inne widoczne ślady na kurtce, a także na pozostałych częściach ubrania, co mogło świadczyć o bezpośrednim związku z zaistniałym zdarzeniem. Ponadto w trakcie oględzin stwierdzono na szyi po prawej stronie, około 10 cm pod uchem zadrapanie naskórka z zaschniętą substancją koloru czerwono-brązowego o wymiarach 1cm x 0,5 cm.

k. 68-69, t. I.- protokół oględzin przedmiotu M. D..

Opinie biegłych z zakresu kryminalistycznych badań odcisków palców.

Zgodnie z opinią daktyloskopijną nie ujawniono na narzędziu wielofunkcyjnym typu „(...)” odwzorowań linii papilarnych nadających się do identyfikacji w związku z materiałem porównawczym zebrany od oskarżonych oraz pokrzywdzonej.

W ocenie Sądu powyższa opinia nic nie wniosła dla rozstrzygnięcia sprawy, a ślady pozostawione na narzędziu wielofunkcyjnym typu „(...)” mogły ulec częściowemu zatarciu.

k. 215-217, t. II – opinia z zakresu kryminalistycznych badań śladów daktyloskopijnych.

Opinie biegłych z zakresu kryminalistycznych śladów DNA.

Zgodnie z opinią z zakresu kryminalistycznych śladów DNA na kurtce M. D. znajduje się krew. Materiał genetyczny znajdujący się na narzędziu oraz śladach zebranych w miejscu zdarzenia z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością zawiera DNA A. A. oraz M. S. (1). Żadna z przebadanych próbek nie zawiera DNA M. D. ani M. P..

W ocenie Sądu powyższa opinia potwierdza przebieg zdarzeń ustalony w stanie faktycznym, w którym M. S. (1) atakuje narzędziem wielofunkcyjnym „(...)” A. A., w konsekwencji czego na miejscu zdarzenia jest jej krew oraz na narzędziu M. S. (1) znajduje się jego DNA.

k. 261-270, t. II – ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań genetycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Dokonując oceny inkryminowanego zdarzenia pod kątem przyjętej przez oskarżyciela w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej, Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Artykuł 280 § 2 kk, obejmuje kwalifikowaną postać rozboju, będącą najpoważniejszym typem przestępstwa przeciwko mieniu, gdyż jest to jedyna zbrodnia w Rozdziale XXXV kk. Kwalifikowana postać rozboju polega albo na posłużeniu

się przez sprawcę bronią palną, nożem lub innym niebezpiecznym przedmiotem lub sposobem albo na udziale w rozboju, w którym inny współsprawca tego rodzaju środki lub sposoby stosuje.

Sąd dokonując wykładni pojęcia innego niebezpiecznego przedmiotu wziął pod uwagę funkcjonalność oraz następstwa działania urządzenia wielofunkcyjne „(...)”, a także orzecznictwo, w którym określono narzędzie podobne do narzędzia w przedmiotowej sprawie.

W doktrynie oraz orzecznictwie przyjęto stanowisko, zgodnie z którym ustalone niebezpieczne właściwości ocenianego przedmiotu powinny być podobne do właściwości broni palnej lub noża, co oznacza, że jego zwykłe użycie ma powodować skutki porównywalne z użyciem broni palnej lub noża (post. SN z 29.5.2003 r., I KZP 13/03, OSNKW 2003, Nr 7–8, poz. 69; wyr. SA w Białymstoku z 24.4.2003 r., II AKA 81/03, OSA 2003, Nr 11, poz. 109; wyr. SA we Wrocławiu z 23.12.2003 r., II AKA 460/03, OSA 2004, Nr 7, poz. 51; wyr. SA w Poznaniu z 6.9.2005 r., II AKA 170/05, OSA 2006, Nr 1, poz. 4; wyr. SA w Katowicach z 13.12.2007 r., II AKA 370/07, OSAK 2008, Nr 1, poz. 5; wyr. SA w Katowicach z 5.6.2009 r., II AKA 61/09, KZS 2009, Nr 9, poz. 69; wyr. SA w Łodzi z 28.2.2001 r., II Aka 9/01, Prok. i Pr. – wkł. 2002, Nr 9, poz. 28; wyr. SA w Białymstoku z 13.6.2014 r., II AKA 120/14, Legalis; wyr. SA w Katowicach z 24.10.2013 r., II AKA 238/13, KZS 2014, Nr 2, poz. 75; wyr. SA w Szczecinie z 24.7.2014 r., II AKA 138/14, Legalis; B. Michalski, w: Wąsek, Zawłocki (red.), Kodeks karny, t. II, 2010, s. 990).

W tej kwestii narzędzie wielofunkcyjne „(...)”, w skutkach jego użycia nie przypomina następstw porównywalnych do tych, które możemy uzyskać podczas działania z użyciem broni palnej lub noża. Ponadto należy określić, że zwykłe użycie w odniesieniu do narzędzia w przedmiotowej sprawie, należy rozumieć, jako urządzenie zamknięte, natomiast szczególne użycie, jako urządzenie otwarte z dodatkową funkcją np. scyzoryka. Nadto Sąd zważył, że przedmiotowe urządzenie podczas popełnienia omawianego czynu pozostało zamknięte, na co wskazują zadane obrażenia, a także stan, w którym zostało ono znalezione bezpośrednio po zejściu przez policjantów podczas penetracji terenu. Uszkodzenia ciała, których doznała pokrzywdzona, nie są tak dotkliwe w skutkach, porównując je do sytuacji, w której pokrzywdzona otrzymałaby ciosy nożem, lub innym ostrym narzędziem.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 maja 1999 r. II AKA 109/99 „Niebezpiecznym przedmiotem jest narzędzie, które przeznaczone jest do zadawania śmierci lub spowodowania ciężkich obrażeń ciała”. (...) „Przyjąc należy więc, że w omawianym zakresie istotą zbrodni z art. 280 § 2 k.k. (a nie okolicznością wpływającą jedynie na wymiar kary) jest to, że sprawca decyduje się nie tylko popełnić przestępstwo zagarnięcia mienia, ale też na posłużenie do tego celu przedmiotem, który użyty w dany sposób, służy do zabijania lub powodowania ciężkich uszkodzeń ciała”.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 października 2013 r. II AKA 238/13 „Niebezpiecznym w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. jest bowiem przedmiot, którego istotą użycia jest możliwość spowodowania zagrożenia dla życia lub zdrowia człowieka w stopniu analogicznym i tożsamym lub bardzo zbliżonym do następstw użycia broni palnej, czy też noża”.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie II AKA 274/12 z 22 listopada 2012 r. Lex 1254339 „Przy dokonywaniu oceny "niebezpieczności" przedmiotu z punktu widzenia kwalifikacji prawnej z art. 280 § 2 k.k., istotne znaczenie mają takie cechy przedmiotu, które sprawiają, że wykorzystanie zwykłych funkcji lub działania przedmiotu przeciwko człowiekowi spowoduje powstanie realnego zagrożenia o równowartości odpowiadającej użyciu broni palnej lub noża, których niebezpieczeństwo wynika przede wszystkim z ich charakterystycznych właściwości, stwarzających potencjalną możliwość spowodowania przy wykorzystaniu poważnego uszczerbku na zdrowiu lub śmierci człowieka.

W odniesieniu do powyższego orzecznictwa Sądów Apelacyjnych należy określić, że przedmiot użyty do popełnienia inkryminowanego czynu nie służył do zabijania, ani nie spowodował ciężkich obrażeń ciała, których pokrzywdzona mogłaby doznać w przypadku posłużenia się nożem lub bronią palną. Kolejnym argumentem za uznaniem narzędzia

jako nie mieszczącego się w katalogu znamion art. 280 § 2 kk jest to, że A. A. nie widziała, czym została uderzona w tył głowy, a więc subiektywnie nie wpłynęło to na jej zwiększoną reakcję strachem.

W odniesieniu do przedstawionych argumentów Sąd uznał, że w odniesieniu do narzędzia wielofunkcyjnego „(...)” nie zachodzi uznanie go za niebezpieczne narzędzie w rozumieniu art. 280 § 2 kk, w konsekwencji Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym czynu w kierunku występku o jakim mowa w art. 280 § 1 kk.

Przestępstwa rozboju z art. 280 § 1 kk dopuszcza się ten, kto kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

W art. 280 kk § 1 przewidziane zostało przestępstwo rozboju w typie podstawowym. Użyte w opisie czynu zabronionego sformułowanie, „kto kradnie” odnosi się do wszystkich typów przestępstwa kradzieży opisanych w art. 278 kk (uchwała SN z 21.10.2003 r., I KZP 33/03, OSNKW 2003, Nr 11–12, poz. 96), a zgodnie z orzecnictwem SN rozbój traktowany jest, jako kwalifikowana postać kradzieży (post. SN z 16.10.2014 r., II KK 262/14, KZS 2015, Nr 4, poz. 31).

W zakresie dobra chronionego dla rozboju charakterystyczne jest to, że zamach na człowieka jest środkiem do realizacji głównego celu, jakim jest zabór rzeczy (post. SN z 16.10.2014 r., II KK 262/14, KZS 2015, Nr 4, poz. 31). Dlatego w art. 280 kk jako dobro główne ochronie podlega ten sam zakres praw majątkowych i posiadania, co przy kradzieży. Wśród dóbr ubocznie chroniących przed użyciem środków rozbójniczych służących popełnieniu kradzieży zaliczamy: nietykalność cielesną, wolność od strachu, wolność w wymiarze fizycznym, zdrowie.

Sąd w przedmiotowej sprawie zastosował kumulatywną kwalifikację prawną, ponieważ ze względu na uszczerbek, którego doznała pokrzywdzona w konsekwencji rozboju. Zgodnie z orzecnictwem SN, jeśli środki rozbójnicze spowodują ponadto u pokrzywdzonego uszczerbek na zdrowiu, konieczne jest zastosowanie kwalifikacji kumulatywnej z przepisem określającym rodzaj tego uszczerbku (post. SN z 14.2.2007 r., II KK 136/06, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 414).

Strona przedmiotowa rozboju obejmuje znamiona kradzieży tj. zabór cudzej rzeczy ruchomej oraz szczególne środki służące do jej popełnienia:

-przemoc wobec osoby,

-groźbę natychmiastowego jej użycia,

-doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Przedmiotem wykonawczym kradzieży z art. 278 § 1 kk jest zabór cudzej rzeczy ruchomej. Pojęcie rzeczy ruchomej należy rozumieć w znaczeniu cywilnoprawnym, z uwzględnieniem art. 115 § 9 kk). Rzecz jest cudza wówczas, gdy nie stanowi własności sprawcy (A. Marek, T. Oczkowski, w: Zawłocki (red.), System, t. 9, 2015, s. 73). Ponadto z mocy art. 130 § 3 kodeksu wykroczeń rozbój nie jest objęty przepołowieniem i stanowi przestępstwo niezależnie od wartości skradzionej rzeczy.

W odniesieniu do powyższego bezsporny jest fakt, iż damska torebka należała do pokrzywdzonej A. A. i w tym przypadku stanowiła cudzą rzecz ruchomą wypełniając znamię czynu zabronionego.

W kwestii szczególnych środków strony podmiotowej rozboju w ocenie Sądu zaistniały wszystkie przesłanki kumulatywnie. Ponadto przy przestępstwie rozboju, realizacja przez sprawcę jednej z czynności wykonawczych strony przedmiotowej wobec osoby, musi poprzedzać lub nastąpić, co najmniej w chwili dokonania zaboru (wyr. SN z 13.5.2008 r., IV KK 489/07, Prok. i Pr. 2008, Nr 12, poz. 10).

Na wstępie rozważań odnośnie strony przedmiotowej należy wyjaśnić, że przemoc wobec osoby polega na fizycznym oddziaływaniu na ciało człowieka w postaci, co najmniej naruszenia nietykalności cielesnej ukierunkowanym na zmuszenie pokrzywdzonego do znoszenia zaboru rzeczy (wyr. SA w Krakowie z 27.4.2009 r., II AKa 38/09, KZS 2009,

Nr 10, poz. 42). W orzecznictwie często uzależnia się kwalifikację z art. 280 § 1 kk od tego, aby właściwe dla przemocy wobec osoby naruszenie nietykalności cielesnej miało "(istotnie) większy od minimalnego stopień intensywności i dolegliwości wobec pokrzywdzonego" (zob. wyr. SA w Katowicach z 23.10.2003 r., II AKa 292/03, KZS 2004, Nr 2, poz. 45).

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że dolegliwość wobec pokrzywdzonej w kwestii naruszenia nietykalności cielesnej miała istotny stopień intensywności powodując u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni.

W ramach dalszych rozważań należy przybliżyć zagadnienie doprowadzenia do stanu nieprzytomności lub bezbronności, które obejmuje działania odbierające pokrzywdzonemu zdolność przeciwdziałania kradzieży. W przypadku bezbronności napastnicy pozbawiają pokrzywdzonego, przy zachowaniu świadomości, fizycznej możliwości stawienia oporu, w szczególności w przypadku ich wielości (post. SN z 24.4.2007 r., II KK 175/06, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 884). Zgodnie z tezą powyższego orzeczenia SN „przez stan bezbronności, jako element kwalifikujący kradzież zwykłą do przestępstwa rozboju, należy rozumieć również taką sytuację, w której ofiara przestępstwa na skutek wielości agresywnie zachowujących się napastników i wynikającej stąd oraz z indywidualnej, a przy tym realnej możliwości stawiania oporu, możliwości obrony jest pozbawiona lub w znacznym stopniu ograniczona”.

W trakcie napaści M. S. (1) szarpał torebkę pokrzywdzonej A. A. z wyraźnym zamiarem bezpośrednim wyrwania tej rzeczy. Oskarżony M. S. (1) zgodnie z ustaleniami Sądu zastosował środek przemocy wobec osoby w postaci uderzenia w tył głowy pokrzywdzonej A. A. narzędziem wielofunkcyjnym „(...)”, w momencie obrony pokrzywdzonej przed zaborem torebki. Ponadto, gdy pokrzywdzona nie poddała się sile, z jaką M. S. (1) próbował wyrwać przedmiot napastnik bił ją pięściami i kopał. W ocenie Sądu jego sposób działania był nacechowany silnym wybuchem gniewu i szeroko rozumianą agresją i wypełnił znamiona przestępstwa rozboju. Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym realizacja czynności wykonawczych w postaci przemocy nastąpiła w chwili próby zaboru przedmiotowej torebki. Ponadto M. S. (1) doprowadził pokrzywdzoną do stanu bezbronności, ponieważ pozbawił A. A. fizycznej możliwości stawienia oporu, za czym przemawia w szczególności ilość napastników rozboju, a także ich przewaga siły fizycznej.

Oskarżony M. P. zgodnie z ustaleniami Sądu zastosował środek przemocy wobec osoby w postaci kopnięcia pokrzywdzonej A. A. powodując u niej upadek do pozycji kłęczącej. Następnie, gdy pokrzywdzona mimo użytych środków przemocy nie oddała torebki M. P. zaczął kopać i bić A. A. wraz z współoskarżonymi. W ocenie Sądu jego sposób działania był nacechowany silnym wybuchem gniewu i szeroko rozumianą agresją i wypełnił znamiona przestępstwa rozboju. Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym realizacja czynności wykonawczych w postaci przemocy nastąpiła w chwili próby zaboru przedmiotowej torebki. Ponadto M. P. doprowadził pokrzywdzoną do stanu bezbronności, ponieważ pozbawił A. A. fizycznej możliwości stawienia oporu, za czym przemawia w szczególności ilość napastników rozboju, a także ich przewaga siły fizycznej.

Oskarżona M. D. zgodnie z ustaleniami Sądu zastosowała środek przemocy wobec osoby w postaci szarpania i wrywania włosów pokrzywdzonej A. A. powodując u niej cierpienie fizyczne. Następnie, gdy pokrzywdzona mimo użytych środków przemocy nie oddała torebki M. D. zaczęła kopać i bić A. A. wraz z współoskarżonymi. W ocenie Sądu jej sposób działania był nacechowany gniewem i agresją, który wypełnił znamiona przestępstwa rozboju. Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym realizacja czynności wykonawczych w postaci przemocy nastąpiła w chwili próby zaboru przedmiotowej torebki. Ponadto M. D. doprowadziła pokrzywdzoną do stanu bezbronności, ponieważ pozbawiła A. A. fizycznej możliwości stawienia oporu, za czym przemawia w szczególności ilość napastników rozboju, a także ich przewaga siły fizycznej.

W kwestii strony podmiotowej przestępstwa rozboju w ramach dalszych rozważań należy wyjaśnić, że rozbój może być popełniony tylko umyślnie, a przy tym jest przestępstwem kierunkowym. Z uwagi na to, że w jego znamionach mieści się kradzież, sprawca musi działać w celu przywłaszczenia. Rozbój, zatem możliwy jest tylko z zamiarem bezpośrednim, obejmującym zarówno przywłaszczenie rzeczy, jak i stosowane środki rozbójnicze. Zgodnie z orzecznictwem zamiar przywłaszczenia sprawca musi powziąć najpóźniej w trakcie stosowania środków rozbójniczych

(wyr. SN z 12.1.2011 r., III KK 230/10, Prok. i Pr. – wkł. 2011, Nr 7–8, poz. 7; wyr. SA we Wrocławiu z 17.11.2010 r., II AKa 310/10, Prok. i Pr. – wkł. 2011, Nr 7–8, poz. 23; wyr. SN z 2.2.2017 r., III KK 222/16, OSNKW 2017, Nr 5, poz. 20).

W ocenie Sądu wszyscy oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. W związku z ustalonym stanem faktycznym, oskarżeni rozmawiali w autobusie o tym, aby kogoś obrabować, nie mieli pieniędzy na jedzenie, a w szczególności na alkohol, który spożywali przez cały dzień. Ich motywem było uzyskanie pieniędzy w najprostszym i najszybszym sposobie, okradając kobietę w porze nocnej.

Reasumując przypisany wszystkim oskarżonym czyn wypełnił znamiona dwóch przestępstw określonych w przepisach ustawy karnej tj. art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk. W związku z powyższym w odniesieniu do ustalonego stanu faktycznego zastosowanie znajduje art. 11 § 2 kk, zgodnie, z którym: „jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów”.

Uznając winę oskarżonego M. P. w zakresie popełnienia przypisanego mu czynu Sąd na podstawie art. 280 § 1 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w rozdziale VI kodeksu karnego, w szczególności w przepisach art. 53 k.k., art. 54 k.k.

Sąd analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu z troską, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia jej winy i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Z okoliczności wpływających łagodząco na wymiar kary Sąd uwzględnił uprzednią niekaralność sprawcy.

Z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary Sąd uwzględnił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Stopień winy oskarżonego M. P. Sąd uznał za znaczny. Występek, którego dopuścił się oskarżony, co wynika z samej jego istoty, jest przestępstwem umyślnym. Oskarżony miał pełną świadomość swojego przestępczego działania oraz w ocenie Sądu kierował nim trywialny motyw zdobycia pieniędzy w sposób przestępczy.

Przy wymiarze kary Sąd baczyl, aby orzeczona kara była adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu stopień ten należy za znaczny. Należy pokreślić, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z współoskarżonymi, znajdował się pod wpływem alkoholu, stosował przemoc oraz agresję w postaci uderzeń pięścią oraz kopnięć od pośladków aż po pachy przyczyniając się wraz z współoskarżonymi do wprowadzenia pokrzywdzonej w stan bezbronności i zadając jej dotkliwe obrażenia fizyczne.

Dokonując rozpoznania osobowości oskarżonego, jego warunków środowiskowych, stopnia demoralizacji Sąd uznał, że oskarżony jest osobą głęboko zdemoralizowaną.

W ocenie Sądu orzeczona kara 3 lat pozbawienia wolności jest karą adekwatną w zakresie osiągnięcia celów prewencji indywidualnej jak i generalnej. Sąd uznał, że kara w takiej wysokości będzie w stanie zrealizować powyższe cele, a ponadto potrzeby związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa, nadto pozostanie w pełni adekwatna do wszelkich przedmiotowych okoliczności inkryminowanego zdarzenia.

Uznając winę oskarżonego M. S. (1) w zakresie popełnienia przypisanego mu czynu Sąd na podstawie art. 280 § 1 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w rozdziale VI kodeksu karnego, w szczególności w przepisach art. 53 k.k., art. 54 k.k.

Sąd analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu z troską, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia jej winy i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Z okoliczności wpływających łagodząco na wymiar kary Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonego do winy oraz przeproszenie pokrzywdzonej A. A..

Z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary Sąd uwzględnił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Stopień winy oskarżonego Sąd uznał za znaczny. Występek, którego dopuścił się oskarżony, co wynika z samej jego istoty, jest przestępstwem umyślnym. Oskarżony miał pełną świadomość swojego przestępczego działania oraz w ocenie Sądu kierował nim trywialny motyw zdobycia pieniędzy w sposób przestępczy.

Przy wymiarze kary Sąd baczyl, aby orzeczona kara była adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu stopień ten uznać należy za znaczny.

Dokonując rozpoznania osobowości oskarżonego, jego warunków środowiskowych, stopnia demoralizacji Sąd uznał, że oskarżony jest osobą głęboko zdemoralizowaną oraz uzależnioną od alkoholu. Należy pokreślić, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z współoskarżonymi, znajdował się pod wpływem alkoholu, stosował przemoc oraz agresję w postaci uderzenia metalowym narzędziem w głowę oraz w postaci uderzeń pięścią oraz kopnięć od pośladków aż po pachy przyczyniając się wraz z współoskarżonymi do wprowadzenia pokrzywdzonej w stan bezbronności i zadając jej dotkliwe obrażenia fizyczne.

W ocenie Sądu orzeczona kara 3 lat pozbawienia wolności jest karą adekwatną w zakresie osiągnięcia celów prewencji indywidualnej jak i generalnej. Sąd uznał, że kara w takiej wysokości będzie w stanie zrealizować powyższe cele, a ponadto potrzeby związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Uznając winę oskarżonego M. D. w zakresie popełnienia przypisanego jej czynu Sąd na podstawie art. 280 § 1 kk wymierzył jej karę 3 lat pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w rozdziale VI kodeksu karnego, w szczególności w przepisach art. 53 k.k., art. 54 k.k.

Sąd analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu z troską, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia jej winy i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Z okoliczności wpływających łagodząco na wymiar kary Sąd uwzględnił uprzednią niekaralność oskarżonej.

Z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary Sąd uwzględnił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Stopień winy oskarżonej Sąd uznał za znaczny. Występek, którego dopuściła się oskarżona, co wynika z samej jego istoty, jest przestępstwem umyślnym. Oskarżona miała pełną świadomość swojego przestępczego działania oraz w ocenie Sądu kierował nią trywialny motyw zdobycia pieniędzy w sposób przestępczy.

Przy wymiarze kary Sąd baczyl, aby orzeczona kara była adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu stopień ten uznać należy za znaczny. oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z współoskarżonymi.

Należy ponownie pokreślić, iż oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z współoskarżonymi, znajdowała się pod wpływem alkoholu, stosowała przemoc oraz agresję w postaci kopnięć od pośladków aż po pachy oraz szarpała za włosy przyczyniając się wraz z współoskarżonymi do wprowadzenia pokrzywdzonej w stan bezbronności i zadając jej dotkliwe obrażenia fizyczne.

Dokonując rozpoznania osobowości oskarżonej, jej warunków środowiskowych, stopnia demoralizacji Sąd uznał, że oskarżona jest osobą głęboko zdemoralizowaną.

W ocenie Sądu orzeczona kara 3 lat pozbawienia wolności jest karą adekwatną w zakresie osiągnięcia celów prewencji indywidualnej jak i generalnej. Sąd uznał, że kara w takiej wysokości będzie w stanie zrealizować powyższe cele, a ponadto potrzeby związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa, nadto pozostanie w pełni adekwatna do wszelkich przedmiotowych okoliczności inkryminowanego zdarzenia.

Orzeczenie o kosztach sądowych uzasadnia dyspozycja art. 624§1 kpk , a to z uwagi na młody wiek sprawców, okoliczność, iż przed zatrzymaniem nie uzyskiwali oni dochodów oraz charakter i rozmiar orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.